

CRÍTICA DE CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

Crònica d'un autosegrest?

La història. París, setembre 2011. L'escriptor Houellebecq és segrestat per una banda tan casolana com sapastre, establint-se entre ells una inefable relació d'interdependència quotidiana.

La pel·lícula. Tastar Michel Houellebecq mai no és insípid. Suposa aventurar-se en les esllavisadisses arenes de la simulació esnob, l'autoparòdia d'un nen terrible, més les trampes intel·lectuals (o no) de la provocació genial. Basant-se en un obscur *affaire* mai no aclarit, quan Houellebecq va desaparèixer de

la vida pública suposadament segrestat per una cèl·lula d'Al Qaeda a ran dels seus vituperis sobre l'Islam, el talentós cineasta francès Guillaume Nicloux (1966) posa en marxa una comèdia atípica, desconcertant, presidida pel físic atrotinat del bandarria i omnipresent Houellebecq. Veritat o mentida que l'escriptor fou segrestat? Estratègia publicitària per relançar-se? Sigui com sigui, Nicloux no s'està de matissos. Ordeix un relat claustrofòbic al voltant d'una taula, un llit, utilitzats per una rècula de personatges súper xerraires, a l'ombra d'aquelles criatures urbanes, marginals, de Jean Pierre Melville i, com no, d'un Quentin Tarantino afrancesat. Al llarg i ample d'aquesta comèdia amb ADN documental (en pantalla l'autèntic Michel Houellebecq que s'interpreta a sí mateix!) es posa en crisi allò de la realitat o

la versemblança. Per tant, *El secuestro de Michel Houellebecq*, tot jugant jugant, es permet qüestionar les fronteres de la credibilitat basada en la potència imponent de les imatges. Veure per creure, o creure per veure? A tot això, Michel i els seus domèstics, domesticats segrestadors, una família com cal amb una marassa que talla el bacallà amb cara d'àvia matriarcal, procuren una vetllada cinematogràfica al límit de la incomoditat de la sala i l'absurd de situacions

'El secuestro de Michel Houellebecq'

Director: Guillaume Nicloux. Intèrprets: Michel Houellebecq, Matthieu Nicourt, Marie Borjala. França, 2013. 93'. Funatic.

grotesques.

El tema. Cal saber vendre's.

La imatge. Michel Houellebecq tot escrivint, emmanillat, un poema per a la matriarca del clan que l'ha segrestat en gàbia d'or.

La frase. "Entre tots, som més llestos que ell", admeten els segrestadors referint-se al segrestat. ¿Llestos o espavilats? Què tal si aixequem el cap i mirem al nostre entorn...

La recomanació. Cinèfils sense por a posar-se en crisi perpètua pel que fa a veure pel·lis rares.